

res a plena fosca de la nit.

Tornem al camp religiós. A les primeres setmanes de novembre, si el sr. rector trobava predicador es feia el novenari de les ànimes. Es mirava que fos la setmana que la lluna feia el ple i aleshores els de les cases de pagès podien anar sense llums i llanternes i així l'assistència era més abundant. Recordo que si el Sr. rector no deia prou clar que faria lluna, bé prou que nosaltres acudíem al parenèstic (pronostic) de l'ermità per saber si aquella setmana seria lluna plena o no.

Era una celebració que tothom esperava. La gent gran i de seny la desitjava per pregar i alleugerir de les penes del purgatori als avantpassats de la família i treure algun profit de les predicacions, rebre sants ensenyaments. Els més joves i mainada ho esperaven per poder-se reunir amb els de les cases veïnes (ho recordo prou bé) i fer el camí junts jugant i fent gatzara, cosa molt necessària degut a l'aïllament forçat en què vivíem. El jovent també feia el seu novenari ja que no passava pas massa sovint de poder-se reunir durant uns dies seguits i poder fer camí junts des de les cases de pagès tot fent broma i parlar de les seves coses. Sobretot els enamorats que només es veien els dies de festa, esperaven, també, el novenari per poder-se trobar més so-

vint i parlar de les seves coses. El que no sé si era gaire normal fer comentaris sobre la prèdica, entre jovent, ja que durant la funció religiosa més aviat s'esperava que s'acabés per poder fer la gresca més que no pas fer cas del que deia el predicador. No crec que hi hagués gaire diferència de quan es tornava de ballar.

El novenari d'ànimes, tal com diu el nom, durava nou dies. La funció diària era així: rés del rosari, novena d'ànimes, cant dels laments de les ànimes, prèdica i cant de les absoltes mentre les campanes tocaven a difunts. Els temes de predicació cada any se solien repetir més o menys el primer i segon dia eren més aviat dedicats a les ànimes i el Déu vos guard del predicador convidant a tothom a assistir al novenari. Els següents dies eren reflexions sobre la mort, el judici, l'infern i el pecat, destacant un Déu sever i justicier que imprimia terror de càstig, procurant així que tothom recordés les seves maldats per fer una bona confessió. Cap al divendres es feia una invitació a fer un bon exàmen donant normes i consells per salvar-se del temor produït els dies anteriors. El dissabte era el dia de predicar la misericòrdia i el perdó de Déu i preparar-se per la comunió general del diumenge, que sempre era molt solemne. El

diumenge era per proposar un sistema per viure una vida cristiana, com era el rés del sant rosari i la devoció a la Mare de Déu i als sants patrons. Acabada la prèdica es feia la benedicció de rosaris i medalles, que venia un senyor expressament per vendre aquests objectes religiosos i escapularis i medalles del Carme. Acabada la benedicció d'objectes, si el predicador estava autoritzat, impartia la benedicció papal i així es feia la cloenda del novenari.

Aquests dies els devots els aprofitaven per fer celebrar aniversaris de difunts. El mes de novembre és el mes de les ànimes.

La qualitat que més es valorava del predicador era que es fes sentir fort, que expliqués força exemples i historietes i que difuessin algun acudit que fes riure, que no repetís gaire les mateixes paraules. Fora de l'Església també apreciaven molt que, quan es passejava amb el sr. rector pels carrers, fos ben simpàtic amb la gent.

I jo crec que he acabat el farcell de recordances dels afers de la tardor.

JORDI SANGLAS.